

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑΣ «ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ» ΣΤΗΝ 5^Η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ – ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΩΝ

«Ορίστε έσθησε η φωτιά και δεν θα ξανασηκωθεί, ιδού των προκυμαίων τα φανάρια και οι δρόμοι και πάνω από τα σπίτια λαμπυρίζει ανέφελος ο γαλάζιος ουρανός, εκεί που κόκκινο έβαφαν το δειλινό οι βόμβες.»

Στο ποίημά του *«Το Παρίσι επαναποικίζεται»*, ο Ρεμπώ περιγράφει τη συνέχεια, έπειτα από την ήττα της Παρισινή Κομμούνας. Τον αποικισμό του Παρισιού από τους τρόπους και τα ήθη της νικήτριας μπουρζουαζίας που, έπειτα από τη σφαγή των επαναστατών, αποικίζει με τους τρόπους και τις συνήθειες τον χώρο όπου ζούσε η Κομμούνα, κατακτά την πόλη, γεμίζοντάς τη με στρατό. Αυτή την επιχείρηση αποικιοποίησης με σκοπό την ήττα των αγώνων θέλουν να μιμηθούν εδώ και χρόνια τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά και την επιχειρούν ξανά και ξανά και σταματούν μόνο όταν προσκρούουν στα οχυρά της κοινωνικής και ταξικής αντίστασης.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 δεν πνίγηκε στο αίμα αλλά δεν έφτασε και στο σημείο της επαναστατικής ανατροπής των αρχών. Στη μάχη για τη γενικευμένη αμφισβήτησή τους, κέρδισε έδαφος. Ήταν το αποτύπωμα της ενδυνάμωσης των ταξικά και κοινωνικά καταπιεσμένων μέσα από διαδικασίες μακρόχρονων αγώνων, της έκρηξης της συσσωρευμένης οργής, της συνάντησης της αντικειμενικής συνθήκης της παρακμής της κρατικής και καπιταλιστικής αυτοκρατορίας, διεθνώς αλλά και τοπικά, με την υποκειμενική συνθήκη της εξάπλωσης της ιδέας πως αυτή δεν είναι παντοδύναμη. Με την εξέγερση και τα κύματα που δημιούργησε κερδήθηκε έδαφος για το αναρχικό και αντιεξουσιαστικό κίνημα που επέκτεινε τον χώρο της δραστηριοποίησής του, αύξησε τα εδάφη του, διεύρυνε τον κύκλο της επίδρασής του, έθεσε διλήμματα στο κράτος για τα όρια της άσκησης δολοφονικής βίας από την πλευρά των κατασταλτικών σωμάτων του. Και το σημαντικότερο: Χιλιάδες άνθρωποι διαμορφώθηκαν μέσα από την εξέγερση, βγήκαν στους δρόμους, έγιναν μέρος της μεγαλειώδους ιστορίας της κοινωνικής και ταξικής πάλης, ήρθαν σε επαφή με τις ιδέες της αυτοοργάνωσης, της αλληλεγγύης και της αντίστασης.

Ταυτόχρονα, η κοινωνική και ταξική εξέγερση του Δεκέμβρη ανέδειξε και τα όρια των μορφών οργάνωσης του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος. Τα υπαρκτά σχήματα, αν και απαραίτητα στον αγώνα, δεν μπόρεσαν και δεν θα μπορούσαν λόγω της μορφής τους να θέσουν μεγαλύτερους στόχους από το να αποτελέσουν σημεία αναφοράς εντός της εξέγερσης. Σχήματα που λειτούργησαν θετικά για το πολιτικό μπόλιασμα της εξέγερσης με τις αρχές και τις αξίες της αλληλεγγύης και της αυτοοργάνωσης, όμως δεν έχουν φτιαχτεί για να μετατρέψουν την εξέγερση σε επαναστατική διαδικασία.

Είναι αυτό το σημείο, στον απολογισμό της εξέγερσης, στις δυνατότητες που αυτή γέννησε και δεν εκπληρώθηκαν, όπου γεννιέται η ιδέα της αναγκαιότητας για την αναρχική πολιτική οργάνωση. Η Αναρχική Πολιτική Οργάνωση είναι παιδί του Δεκέμβρη -με τις δυνατότητες και τα όρια που ανέδειξε- και της ιστορικής παρακαταθήκης του αναρχικού κινήματος στην Ισπανία στο πρώτο μισό του 20^{ου} αιώνα. Του ελευθεριακού κινήματος της CNT-FAI που μέσα από σκληρούς αγώνες, εξεγέρσεις και κυρίως, την ταξική, κοινωνική, πολιτική οργάνωση κατάφερε να θέσει σε εφαρμογή την ιδέα της γενικευμένης ανατροπής του κράτους και του καπιταλισμού και να αναπτύξει την κοινωνική αυτοδιεύθυνση.

Στα χρόνια που ακολούθησαν την εξέγερση του Δεκέμβρη, η αντικειμενική συνθήκη της παρακμής της κρατικής και καπιταλιστικής αυτοκρατορίας οξύνθηκε. Εξαιτίας πραγματικών αδυναμιών (ιδεολογικών και οργανωτικών), αλλά και της αδήριτης ανάγκης της κρατικής και καπιταλιστικής μηχανής να μην αποδιοργανωθεί σε ένα σπινάλ φθοράς εν μέσω γενικευμένης κοινωνικής δυσσαρέσκειας, χτυπήθηκε με συνέπεια η υποκειμενική δυνατότητα άμυνας των καταπιεσμένων ενάντια στους δυνάστες τους: η ιδέα, η αντίληψη ότι η παραπαίουσα αυτοκρατορία, είναι μαχητή. Με την προπαγάνδα αλλά και την αύξηση των ποσοστών βίας, με τις ρεφορμιστικές αυταπάτες αλλά και την κατασταλτική θωράκιση, με την ιδεολογική επίθεση και τη συνεργασία όλου του αστικού κόσμου για την αναχαίτιση των απείθαρχων, οι παρηκμασμένοι εξουσιοφρενείς εν μέσω της γενικευμένης και συνολικής κρίσης του κρατικού και καπιταλιστικού συστήματος επιχειρούν μία ολοκληρωτική επίθεση τοπικά και διεθνώς.

Διεθνώς ενάντια στους λαούς με πολεμικές επιχειρήσεις, με τη λεηλασία των πλουτοπαραγωγικών πηγών και τη διαρκή όξυνση της εκμετάλλευσης. Μια επίθεση όπου η καταδίκη εκατομμυρίων ανθρώπων στην εξαθλίωση, την φτώχεια, τις αρρώστιες και τον ξεριζωμό αποτελεί την προϋπόθεση για την εξασφάλιση της υπερσυσσώρευσης του πλούτου στα χέρια των παγκόσμιων οικονομικών ελίτ και όπου η προοπτική του γενικευμένου πολέμου είναι διαρκώς παρούσα, εξαιτίας της επιθετικότητας του κυρίαρχου μπλοκ εξουσίας για την αναδιάταξη των συσχετισμών γεωπολιτικής ισχύος προς όφελός του, στο πλαίσιο των διακρατικών ανταγωνισμών.

Σήμερα βρισκόμαστε σε εκείνο το σημείο σε τοπικό επίπεδο, όπου οι εξουσιαστές επιχειρούν να σβήσουν τα αποτυπώματα ολόκληρων δεκαετιών σκληρών κοινωνικών και ταξικών αγώνων. Θέλουν να σβήσουν τα χνάρια της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, τις μαθητικές καταλήψεις του 1991, τις μεγάλες αντιπολεμικές διαδηλώσεις και τα φοιτητικά του 2006-07 μαζί με τον Δεκέμβρη, γιατί λειτουργούν ως παραδείγματα αντίστασης, γιατί δείχνουν δρόμους στους καταπιεσμένους στο σήμερα. Μετά τις εκλογές και την ανανέωση του αστικού πολιτικού συστήματος, το οποίο κινείται συνολικά προς την επιβολή του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, η νέα διακυβέρνηση που αποτελεί την ακροδεξιά εκδοχή του, προχωρά με ακόμα μεγαλύτερη επιθετικότητα στις διακηρυγμένες στοχεύσεις του κόσμου της εξουσίας. Από τις ιδιωτικοποιήσεις, τη λεηλασία του φυσικού κόσμου, την ελαστικοποίηση και εντατικοποίηση της εργασίας, την καλλιέργεια του ρατσισμού και της προπαγάνδας, την ακόμη μεγαλύτερη πρόσδεση στο NATO, τη μονιμοποίηση του ρόλου του συνοριοφύλακα της Ευρώπης- Φρούριο, μέχρι την καταστολή των κοινωνικών και ταξικών αγώνων, την επίθεση στο αναρχικό κίνημα, στις καταλήψεις, στον κοινωνικό χαρακτήρα του πανεπιστημιακού ασύλου, στο όπλο της απεργίας και στα ταξικά συνδικάτα βάσης, και τώρα την επιχείρηση απαγόρευσης των μη θεσμικών κινητοποιήσεων και διαδηλώσεων.

«Δεν πρόκειται να αφήσουμε το περιθώριο σε εξτρεμιστικές ομάδες να δημιουργήσουν συνθήκες αναταραχής»

Λευτέρης Οικονόμου, υφυπουργός δημόσιας τάξης

Η καταστολή των κοινωνικών και ταξικών αγώνων που ξεπηδούν από τα κάτω και ιδιαίτερα του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος αποτέλεσε κεντρική πολιτική επιλογή του κράτους, καθώς αναγνωρίζει σε αυτές μία διαρκή απειλή για το σαμποτάρισμα των

σχεδιασμών του, ένα ανάχωμα στην πλημμυρίδα των εξουσιαστικών επιθέσεων σε κάθε πεδίο της κοινωνικής ζωής. Οι αντιστάσεις ενάντια στην κρατική καταστολή απέδειξαν ότι το αναρχικό-αντιεξουσιαστικό κίνημα μπορεί να συσπειρώσει μαζικά κόσμο στους δρόμους, και να εγείρει αντανάκλαστικά απερίθωτους απέναντι στους κρατικούς σχεδιασμούς. Οι μεγάλες αντικατασταλτικές διαδηλώσεις και οι μαχητικές ενέργειες αντίστασης δημιούργησαν εμπόδια στον κρατικό κατασταλτικό στρατό, οι στρατηγικοί του οποίου περίμεναν έναν «άνετο περίπατο» διακηρύττοντας υπερφίαλα πως θα έχουν τελειώσει με τα ριζώματα του αγώνα και τα πεδία αναφοράς του έως και το τέλος του προηγούμενου χρόνου. Τα αντικατασταλτικά αντανάκλαστικά εκφράστηκαν μέσα από ένα μέτωπο αγώνα που διεκδίκησε την πλατύτερη δυνατή συγκρότηση και συμμετοχή. Συμμετοχή που, ωστόσο, λόγω της ελλιπούς συγκρότησης παρέμεινε αποσπασματική χρονικά. Η δεδομένη, λόγω των ιδιαίτερα δύσκολων συνθηκών, επιτυχημένη διαδρομή αγώνα ενάντια στις κατασταλτικές επιχειρήσεις, ήταν μία κρίσιμη αλλά αμυντική διάταξη ανάγκης. Εξίσου κρίσιμοι είναι όλοι οι μικροί και μεγάλοι αγώνες της εποχής, από τις ταξικές κινητοποιήσεις των σωματείων βάσης ως τους αγώνες των τοπικών κοινωνιών ενάντια στη λεηλασία του τόπου τους και της φύσης. Αγώνες που λειτουργούν ως η τελευταία γραμμή άμυνας απέναντι σε ένα καθεστώς που θέλει να επιβάλλει γενικευμένα τον φόβο και την υποταγή. Είναι πάγια σκέψη και πρόταγμα η συνολικοποίηση των αγώνων, η σύνδεσή τους σε ένα μεγάλο πλουραλιστικό κοινωνικό και ταξικό μέτωπο και πάγιος φόβος των εξουσιαστών η δυναμική που προκύπτει από αυτή τη σύνδεση και η προοπτική της έκφρασης της κοινωνικής και ταξικής οργής.

«Η πρωταρχική ατέλεια που παραλύει σήμερα και καθιστά αδύνατη μια καθολική λαϊκή εξέγερση στη Ρωσία είναι η αυτοσυγκράτηση των κοινοτήτων, η απομόνωση και ο διαχωρισμός...Οπωσδήποτε, πρέπει να καταστρέψουμε αυτή την απομόνωση και να εισάγουμε το ζωτικής σημασίας ρεύμα της επαναστατικής σκέψης, θέλησης και πράξης στους διαχωρισμένες αυτές κοινότητες.»

Μιχαήλ Μπακούνιν

Η επιδημία του Covid-19 λειτούργησε ως μία τομή στην ιστορία και ως καταλύτης και επιταχυντής της συνολικής συστημικής κρίσης. Η παγκόσμια εξάπλωση της πανδημίας αναδεικνύει με τον πιο εμφατικό τρόπο την εγκληματική φύση του κράτους και του καπιταλισμού. Από την μια, η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία βρίσκεται αντιμέτωπη με νέους και επαχθέστερους όρους εκμετάλλευσης και καταπίεσης και, από την άλλη, το κράτος υπερασπίζεται την εξουσία του και τη συσσώρευση του, διευρύνοντας την κατάσταση στερώντας συστηματικά από την κοινωνία τους απαραίτητους πόρους για την αντιμετώπιση αυτής της καταστροφής.

Παγκόσμια, τη μάχη κατά της εξάπλωσης του Covid-19 και για την προστασία και της ζωής και της υγείας την έχει αναλάβει η κοινωνική και ταξική βάση, οι γιατροί, οι νοσηλευτές, οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα και στην τροφοδοσία. Και είναι το κράτος που θέλει να εμφανίζεται ως ο εκφραστής των συμφερόντων του κοινωνικού, μόνο και μόνο γιατί εξαναγκάζεται, κατά περιπτώσεις, σε στοιχειώδη περιστολή της οικονομικής δραστηριότητας, ταυτόχρονα θωρακιζόμενο κατασταλτικά προκειμένου να αποφύγει την ίδια του την αμφισβήτηση. Τα κατασταλτικά μέτρα και η παρουσία ακόμα και στρατού στους

δρόμους των πόλεων δεν αποτελούν προφανώς κάποιου είδους μέτρο που σχετίζεται με την προστασία της υγείας του πληθυσμού, αλλά, αντιθέτως, λειτουργούν ως φρουροί των συνθηκών που δημιουργούν τεράστιους κινδύνους για τη ζωή και την υγεία. Και ενώ είναι τα διαχρονικά αποτυπώματα του κοινωνικού και ταξικού αγώνα που οδήγησαν στη μερική περιστολή της οικονομικής δραστηριότητας (όπου αυτή υπήρξε), είναι το κράτος που καρπώνεται την υπεραξία από την αναγκαστική της εφαρμογή, καθώς δεν υπάρχει εκείνη η συλλογική πολιτική και επαναστατική δύναμη με μαζικούς όρους, που να θέτει ζήτημα αμφισβήτησης της κρατικής εξουσίας. Καθώς είναι εκφρασμένη βούληση από την πλευρά των από τα πάνω η διάθεση για την εφαρμογή του δόγματος «ο ισχυρός επιβιώνει, ο αδύναμος πεθαίνει» και πασίγνωστες οι προσπάθειές τους επί δεκαετίες για πλήρη ιδιωτικοποίηση των δομών υγείας που συνεπάγεται τον απόλυτο ταξικό αποκλεισμό από τα στοιχειώδη, δομές οι οποίες υπάρχουν μόνο χάρις στην ύπαρξη αγώνων από την πλευρά των καταπιεσμένων. Η στάση συλλογικής και ατομικής αυτοπροστασίας απέναντι στην εξάπλωση της πανδημίας προκύπτει με βάση τα αισθήματα αλληλεγγύης που γεννιούνται στις φωτιές των αγώνων και στην ύπαρξη κοινότητας ανάμεσα στους καταπιεσμένους, παρά την τεράστια και μακρόχρονη ιδεολογική επιχείρηση για τη δημιουργία μίας κοινωνίας εξατομικευμένων δούλων.

Το κράτος και ο καπιταλισμός έχοντας χτίσει ένα παράλογο σύστημα κοινωνικής οργάνωσης όπου οι δομές, οι θεσμίσεις, τα εργαλεία, η οικονομία είναι προσανατολισμένα στην διαιώνιση της εξουσίας των πολιτικά και οικονομικά ισχυρών καταλήγουν στην αναπαραγωγή ενός διαρκούς αδιεξόδου, μίας μέγγενης φτώχειας και θανάτου που καταπνίγει τις πραγματικές κοινωνικές ανάγκες.

Απέναντι σε αυτή τη μέγγενη, η Εξέγερση στις ΗΠΑ αποτελεί ένα πολιτικό και κοινωνικό γεγονός παγκόσμιας εμβέλειας και διάστασης, ένα χτύπημα στην καρδιά του κτήνους. Μία εξέγερση της οποίας είχαν προηγηθεί και άλλες, όπως εκείνη της Χιλής, η πρώτη μέσα στην νέα περίοδο της πανδημίας και πεδίο έμπνευσης για μαζικές και κοινωνικές κινητοποιήσεις διεθνώς. Στα ιδιαίτερα τα χαρακτηριστικά της συγκαταλέγεται το άπλωμα της σε όλη την κοινωνική βάση με τη συμμετοχή μαύρων, λατίνων, λευκών, η μαζικοποίηση της, τα μαχητικά της χαρακτηριστικά και η διάρκειά της. Η υποτιμημένη και λεηλατημένη βάση στο σύνολό της βγαίνει στο προσκήνιο, εμπνέοντας με την φλόγα της, προσθέτοντας στα νέα ερωτήματα που έχουν να απαντήσουν οι καταπιεσμένοι όλου του κόσμου στο δρόμο για την κοινωνική χειραφέτηση.

Η αστυνομική βία στις ΗΠΑ είναι από τους βασικούς πυλώνες συγκρότησης ενός κράτους που επιτίθεται μανιωδώς προκειμένου να διατηρήσει την ισχύ του. Έχοντας προκαλέσει και εμπλακεί σε εκατοντάδες ιμπεριαλιστικές πολεμικές επιχειρήσεις, το αμερικανικό κράτος βομβαρδίζει αμάχους και λεηλατεί την καπιταλιστική περιφέρεια, τρομοκρατώντας τόσο τον πλανήτη, όσο και τους ίδιους τους κατοίκους του, και με ακόμα μεγαλύτερη ένταση εκείνους που είναι μαύροι, ιθαγενείς, φτωχοί.

Η εξέγερση στις ΗΠΑ, το 2020, έχει σαν κύρια χαρακτηριστικά της την μεγάλη ένταση και διάρκειά της, τη διάχυση αυτής της έντασης σχεδόν σε όλες τις μεγάλες πόλεις των ΗΠΑ, τη μαζικότητα και την ευρεία συμμετοχή μαύρων, λατίνων αλλά και λευκών. Αναμφίβολα, η παρουσία ενός προέδρου, όπως ο Ντόναλντ Τραμπ, ο οποίος είναι βγαλμένος μέσα από τα σπλάχνα της αμερικανικής ακροδεξιάς, έχει συντελέσει σε άρση των περιορισμών σε ότι αφορά την έκφραση της κοινωνικής οργής. Πριν τη δολοφονία του George Floyd και την

εξέγερση που ακολούθησε, έχουν προηγηθεί εκατοντάδες δολοφονίες και οι κινητοποιήσεις ήταν κυρίως ειρηνικές, με το πολιτικό κατεστημένο των ΗΠΑ να προσπαθεί, παράλληλα με τις συλλήψεις, τις φυλακίσεις και τις συκοφαντίες, να τις χειραγωγήσει, εκφράζοντας δήθεν «αγανάκτηση» για τα περιστατικά της αστυνομικής βίας, ενώ πρακτικά εξασφάλιζε το ακαταδίωκτο για τους ένστολους δολοφόνους και διασφάλιζε μία πιο ομαλή διαχείριση της κοινωνικής οργής. Οι διαρκείς μαζικές και δυναμικές εκφράσεις της εξέγερσης βρήκαν απέναντί τους τη δολοφονική βία των κατασταλτικών σωμάτων, τον στρατό, δεκάδες χιλιάδες συλλήψεων. Η κατασταλτική βία δεν μπορεί να κρύψει την εμφυλιοπολεμική διάσταση της εξέγερσης. Για τους πολλούς και τις πολλές που βρέθηκαν στους δρόμους των ΗΠΑ «Οι μέρες αυτές της κοινωνίας είναι μετρημένες, τα δίκια και οι χάρες αυτές της κοινωνίας ζυγίστηκαν και βρέθηκαν λειψά».

Ένα πολιτικό και επαναστατικό κίνημα έχει χρέος να διατυπώνει και αρθρώνει ένα συνολικό επαναστατικό πρόταγμα, μια κοινωνική πρόταση για όλους. Για νέους και ηλικιωμένους, για υγιείς και ασθενείς, χωρίς διακρίσεις, χωρίς φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης. Το επαναστατικό σύνθημα στην εποχή μας παραμένει το «όλα για όλους, από τον καθένα σύμφωνα με τις δυνατότητές του στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του». Η ισότητα σημαίνει την ίση δυνατότητα για πρόσβαση σε δομές υγείας, στην τροφή, τη στέγαση. Και η ελευθερία σημαίνει τη συλλογική δυνατότητα συναπόφασης για όλα τα κοινωνικά ζητήματα, τη ριζική αλλαγή του τρόπου ζωής, της σχέσης με τη φύση, της παραγωγής και της ψυχαγωγίας. Οι κινήσεις αλληλεγγύης και οι κινητοποιήσεις που λαμβάνουν χώρα αρνούμενες την ανάληψη των κοινωνικών ζητημάτων από το κράτος, έχοντας ταυτόχρονα τη σπουδή για τα συλλογικά και ατομικά μέτρα αυτοπροστασίας – γιατί πρόκειται για ανάγκη της βίας – είναι εκείνες που μπορούν και αντιπαρατίθενται στην κρατική και καπιταλιστική εξουσία και τα ακροδεξιά, ρεφορμιστικά ή lifestyle συμπληρώματά της, τα οποία στην πραγματικότητα αναγνωρίζουν το «δικαίωμα» του κράτους να αποφασίζει για το κοινωνικό σύνολο, δυσανασχετώντας κατά περίπτωση για τους τρόπους του, στον βαθμό που επηρεάζονται ως εξατομικευμένες οντότητες. Ως αναρχικοί, αρνούμαστε συνολικά στο κράτος τη δυνατότητα να αποφασίζει για τα κοινωνικά ζητήματα, είτε αυτά αφορούν την παραγωγή, είτε τη διαχείριση ενός υπαρκτού κινδύνου όπως μιας επιδημίας, γιατί γνωρίζουμε πως για το κράτος οι ζωές μας δεν είναι παρά μέσα και καύσιμη ύλη που χρησιμοποιούνται στον σκοπό της διαίωνισης της εξουσίας του.

Στον ελλαδικό χώρο, με βάση τα συμπεράσματα που έχουμε αντλήσει από την εξέγερση του Δεκέμβρη και έπειτα και συνυπολογίζοντας τη βεβαιότητα για την κλιμάκωση της επίθεσης του κράτους και των αφεντικών σε όλα τα μέτωπα, με την ακόμα μεγαλύτερη λεηλασία της φύσης και της κοινωνίας, αντιλαμβανόμαστε τη διαμόρφωση του κοινωνικού πεδίου, ως τόπου όπου μπορούν να λάβουν χώρα μεγάλες κοινωνικές και ταξικές εκρήξεις. Τα κατασταλτικά επιτελεία του κράτους σε αυτό το πλαίσιο εφαρμόζουν πολιτικές προληπτικής αντιεξέγερσης, σφίγγοντας διαρκώς τον κλοιό γύρω από τα ορατά σημεία αντίστασης, πλημμυρίζοντας τις πόλεις με ειδικές κατασταλτικές δυνάμεις, επιχειρώντας να ανασκευάσουν ιδεολογικά και χωροταξικά τους τόπους όπου εκφράζεται υλικά η κοινωνική ζωή, προκειμένου να μετατρέψουν τους συσχετισμούς δύναμης συντριπτικά υπέρ τους. Από την πλευρά μας, αυτό είναι το συνολικό πεδίο, στο οποίο οφείλουμε να ανιχνεύσουμε τα καθήκοντα και τις δυνατότητές μας ως αναρχικοί, για να προωθήσουμε με ρεαλιστικούς όρους την υπόθεση της χειραφέτησης και της κοινωνικής επανάστασης. Για να έχουν συνέχεια και το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα οι αναπόφευκτες έφοδοι των καταπιεσμένων ενάντια στα φρούρια που χτίζουν οι δυνάστες τους.

Η ΑΠΟ εκφράζει, από τη στιγμή της συγκρότησής της, και θα πρέπει να εκφράζει μια ανοιχτή πρόταση για τους αναρχικούς που αναφέρονται στον οργανωμένο και συλλογικό αγώνα και στην κοινωνική επανάσταση, μια διαρκή πρόταση για την πολιτική και οργανωτική συγκρότηση του αναρχικού κινήματος. Έχοντας πλέον σχεδόν 5 χρόνια θετικής εμπειρίας, επιτυχών ζυμώσεων και δράσεων, αύξησης των δυνατοτήτων μας μέσα από τη συνειδητή συλλειτουργία σε βάθος χρόνου και την πολλαπλασιαστική της δύναμη, σε αυτή τη συνδιάσκεψη θέλουμε να σκιαγραφήσουμε τα βήματά μας στο μέλλον. Με δεδομένη την εκτίμηση πως η κατασταλτική εκστρατεία του κράτους αποτελεί μία μακροπρόθεσμη επιλογή ασφυκτικού περιορισμού των κοινωνικών και ταξικών αγώνων και αιχμή του δόρατος της συνολικής επιχείρησης αλλαγής του κοινωνικού τύπου σε μία δυστοπία εκμετάλλευσης και υποταγής και έχοντας την εκτίμηση της υποβόσκουσας κοινωνικής έκρηξης απέναντι σε αυτή την επιχείρηση, θέλουμε να προχωρήσουμε στη συγκρότηση ενός πολιτικού σχεδίου που να αντιμετωπίζει κατάματα τις προκλήσεις των καιρών μας, συνυπολογίζοντας εκείνους με τους οποίους βαδίζουμε μαζί και επιδιώκοντας να βρεθούμε στο πλάι ακόμα περισσότερων. Με σπουδή για την οργάνωση της άμυνας απέναντι στην επέλαση του κράτους αφεντικών και έχοντας ως ορίζοντα την γενικευμένη κοινωνική και ταξική αντεπίθεση. Με συνέπεια στα ταξικά και κοινωνικά μέτωπα αγώνα που θέτουν φραγμούς στην περαιτέρω υποβάθμιση των ζωών μας στο σήμερα και έχοντας ως στόχο την κατάκτηση της μόνης ζωής που αξίζει να βιωθεί: Αυτής στα λαϊκά συμβούλια της κοινωνικής επανάστασης.

Κύκλος της Φωτιάς – μέλος της ΑΠΟ-ΟΣ